

Száz napja: Anna

Harangszó

lépdél át a téren,
az őszi délben
van valami rebbenésszerű;
a fénybe kiált,
a fénybe ásít,
a fénybe tüsszent
Anna,
a kert légvételeit,
ahogy nyír és fenyő
még most is zöld ujjait
kételkedve a szélbe mártja
és zúgni kezd a hegy
fűorgonája —
ezt hallgatja
éppen száz napja, Anna,
és hallgatása
a táj neszeit kiszabadítja,
külön szól a füvek sárga,
és a vadrózsa meg a kökénybokor,
külön a kéreg,
rücskös vagy sima,
minden elágazásnak
meg kell szólalnia,
a völgyből sziréna jajgat,
hátrább hergelt kutya,
följebb repülő mormolászik,
hegyek kéksége állni látszik
az ég előtt, föl-fölpúposodnak —
oldalt bakancsok csörtetése
elhal,
gumiabronccsal a rossz csel
nem kell,
s milliónyi süket lárma
a csöndet most már megtalálja,
mert itt van Anna és itt a hallgatása,
érdemes hangot adni,
csupa gyönyörűség,
ahogy egy póre vasnyikorgás fölkapja a fejét,
megered a nyelve,
örül, hogy van értelme,
boldog,
a dolgok száz napja szépen elrendeződnek.

Dallam, Annától

Fönn kezdi vagy lenn kezdi,
mindig
helyére billenti
s ha egyszer útjára lebbenti,
előbb megcsavarja
Anna,
teletűzdeli
selyembélű glisszandókkal,
rigó-gurgulákkal —
szárnyal
a dallam
a légen által,
szökken szitakötő-vonalban:
tőle kaptam,
itt van, megismerem,
a dal derekát
e dallammal most
felövezem,
jöhet a tánc, cipő nem kell,
mezítláb csattogunk
a kissé duzzogó szelekkel,
dudorászunk,
ügyelj, Anna, hogy be ne ázzunk,
én felül,
te alul,
középen a dal,
itt a zivatar,
korog a hordó-
hasú felhő
s mert a kövérkés, reneszánsz
esőcseppek
létrát nem lelnek az úthoz,
hát leesnek
a földre,
letottyannak,
itt van vége a dalnak,
suhog a zápor,
ablakon dobol, más szó nincsen,
örül a kert sarkában egy
kedves, kaporszakállú isten.

Anna, Füreden

Anna, Füreden —
hol máshol?
Még anyástól és apástól,
de akkor is itt,
a kies táj titkait
most tanulja,
nyári hő a feje-alja
s nem holmi kő,
amolyan remetepárna,
melyre a költő rátalálna —
tudod, Anna,
egyszer régen,
hat híján kétszáz éve éppen,
egy szegény boldogtalan
faggatta itt
Tihany riadó leányait,
panaszolta Rózsit és Lillát,
álmodott
epret, bort és csókot, csöndet,
vigadozó társaságot,
csak hát; látod,
csúnyán befürdött Csokonai,
békái és egerei
voltak s lettek csupán,
a szerencse mindig kupán
csapta,
üres maradt a kupa és a kaska —
no, ne sírj, Anna,
nem azért mondtam,
megvan a program,
ember és polgár
leszel e tónál,
szépségem —
hanem most már zene szóljon,
csárdás, tangó, éji rumba,
gyerünk el egy teátrumba,
bálba —
ott húzzák az álomlétrát,
lépkedjünk.